

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 18 * 30. dubna 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne
Velikonoční svátky
v naší církvi –
jak některé
náboženské obce
prožily Velikonoce

NA SVÉ HRDINY BYCHOM NEMĚLI ZAPOMÍNAT!

O pražském povstání, přesněji o povstání českého lidu v květnu 1945 byla napsána celá řada publikací, většina je však bohužel staršího data a tudíž poplatná své době. Dozvídáme se z nich například jen velmi málo nebo nic o hrdinech těchto bojů z řad policie a četnictva, ačkoliv jich bylo více než 4000, což je přes 10 % všech povstalců. Není se čemu divit, vždyť tyto především prvorepublikové a tudíž demokratické sbory byly ze zásady věrné Benešovi a byly silně apolitické. Dnes však již dávno není důvod mlčet o lidech, často bývalých legionářích, kteří v květnovém povstání završili svou vlasteneckou aktivitu vyvíjenou po celou dobu války. Mnozí z nich byli příslušníky Stráže obrany státu (SOS), zejména 31. praporu, mnozí byli již od samého počátku okupace zapojeni do podzemního hnutí. Mezi ně patří také člen naší církve, praporčík Karel HLADÍK.

Narodil se 16. 3. 1897. V letech 1918 - 1919 bojoval na Slovensku. U pražské policie sloužil od 21. 1. 1920. Píli a inteligencí se vypracoval až na velitele policejní stanice v Jindřišské ulici, které patřilo také Masarykovo nádraží. Sem přijížděli veškeré vládní návštěvy, které on jako velitel musel spolu s politiky vítat. V době okupace se až jednou týdně účastnil transportů českých vězňů do koncentračních táborů, které byly vypravovány z Masarykova nádraží. Zde spolu s dalšími kolegy přebíral zprávy od vězňů a předával je příbuzným, často vězňům odebírali předměty – letáky, tiskoviny apod., které by je s jistotou přivedly na popraviště, a ničily je. Varovali před domovními prohlídkami a zatýkáním a dopomáhali k útekům. Praporčík Karel Hladík byl organizován v odbojové skupině, jejíž jméno však neprozradil ani manželce a dceři (s největší pravdě-

podobností se jednalo o organizaci s názvem Černý lev).

Tento skromný a nenápadný muž, vedoucí boxerské sekce pražského sportovního klubu, zachránil část Prahy před zničením. V průběhu zpravodajské činnosti počátkem května 1945 zjistil, že prakticky celé Václavské náměstí, Jindřišská a Petschkův palác jsou podminovány. Nálože byly uloženy v podzemním labyrintu, který dobře znal. Hned první den povstání vnikl praporčík Hladík spolu se svým kolegou, o kterém se ví pouze to, že hovořil slovensky a měl hodnost majora policie, vnikl do kasemat. Zde pak přerušili veškeré obvody a zneškodnili zničení celého okolí, které bylo součástí německého plánu obrany poslední pevnosti – Prahy. Mimo jiné tím zachránil před zničením národní poklad, který byl umístěn v budově Národní banky. V hodině H 6. května se Němcům, kteří měli

Loňské kulaté výročí bojů o rozhlas si Pražané připomněli rekonstrukcí

(foto: archiv)

mimo jiné umístěno kulometné hnízdo přímo v Jindřišské věži, nepodařilo nálože vyhodit. Hladík pak spolu s oním majorem vyjednal jejich kapitulaci. Jen těžko dnes můžeme odhadnout, kolik životů a hodnot tehdy zachránil.

Praporčík Hladík se také aktivně účastnil bojů o rozhlas a na dalších místech. Boj o budovu rozhlasu se stal jakýmsi symbolem počátku povstání a jeho vysílání životně důležitým prostředkem spojení bojující Prahy. Jeho

dobytí a udržení se stalo otázkou číslo jedna, proto se o jeho obsazení uvažovalo již od samého počátku okupace. Tímto úkolem byla pověřena pražská uniformovaná policie.

Štábní kapitán Bohumil Valtr a kapitán Rudolf Suchánek – dva muži, kterým byl tento úkol svěřen počátkem května 1945, zahájili neprodleně přípravy. Ve spojení s odbojovou skupinou přímo uvnitř rozhlasu si obstarali plány budovy, zmapovali síly příslušníků SS, kteří důležitou budovu strážili, a především se zaměřili na vytvoření skupiny policistů, kteří budovu v pravý čas obsadí. Již 2. května bylo vybráno 20 příslušníků vězeňského oddělení pražské policie a následujícího dne byl osloven praporčík Karel Hladík, aby vybral 10 zdatných policistů jako úderné čelo oddílu.

3. května pak skupinka policistů v čele s kapitánem Suchánkem prošla celým rozhlasem pod záminkou přípravy na vysílání bezpečnostního pořadu. Totéž provedli následujícího dne. Záminkou byla opět příprava pořadu – Pozor na kapesní zloděje. V průběhu těchto "exkurzí" si policisté vytvořili jasnou představu o rozmístění jednotlivých pracovišť uvnitř budovy a o jejím technickém zázemí. Zmapovali místa, která nesmí být v zájmu zachování fungování rozhlasu poškozena, a získali řadu dalších důležitých informací.

Veškerá jejich dosavadní odbojová činnost měla být zúročena již druhého dne. 5. května 1945 dopoledne vyzval nový velitel uniformované stráže v Praze (poté, co byl zastřelen kolaborující velitel, plukovník Svo-

boda), podplukovník Rožek, telegramem všechny policisty, aby se „cele postavili za svatou věc národa a nedbali obětí, které si snad boj vyžádá.“ Pražská policie se tak stala první organizovanou silou povstání. Těsně po poledni vyráží z Bartolomějské ulice policejní autokar obsazený 18 policisty pod vedením kpt. Suchánka k rozhlasu. Je mezi nimi i praporčík Karel Hladík. Další autokar s 12 policisty vyráží o pár okamžiků později. Nikdo z nich netuší, že posádka 25 příslušníků Waffen SS byla posílána o dalších 65 ozbrojenců. Avšak ani toto případné vědomí by pravděpodobně policisty nezastavilo.

První autokar dorazil před rozhlas ze směru od Václavského náměstí, policisté bleskurychle vyskákali z vozidla, odzbrojili strážného před budovou a vnikli dovnitř. Zde již narazili na odpor. Byla na ně okamžitě zahájena palba a policisté mají první oběť. Během celého povstání k ní přibýlo ještě téměř padesát dalších.

Boj o rozhlas trvá do večerních hodin, kdy zbývající posádka obrany rozhlasu kapituje a rozhlas plně přechází do českých rukou a je nadále udržen až do samého konce povstání.

Praporčík Karel Hladík si za své činy vysloužil medaili za chrabrost a byl mu propůjčen řád Bílého lva. V roce 1948 však byl degradován a spolu s dalšími 23 policejními důstojníky souzen. Zemřel na konci 60. let jako dělník v kovoprůmyslu a do současnosti, i přes opakované žádosti o rehabilitaci, nebylo jeho jméno očištěno. Podle materiálu od kpt. Bc Radka Galaše připravila

Jana Krajčířková

OD PARTNERSTVÍ K NEPŘÁTELSTVÍ

Tam, kde lidé nezastávají zrovna stejný názor, mluvíváme o oponentech. To slovo je přepisem latinského *oppōnens*; značí prostě člověka předkládajícího cosi jiného. Za oponenta se zpravidla označuje ten, kdo posuzuje určitou literární práci nebo nějaký projekt, kdo se kriticky vyrovnává s určitým uveřejněným názorem, případně i ten, kdo v prostém rozhovoru zastává jiné stanovisko než jeho partner.

A jsme u pojmu "partner". Naznačuje rovněž svůj latinský původ; můžeme jej v obecné mluvě zaměnit výrazem spoluobčan nebo – v našem případě – slovem bližní. Máme ovšem stonásobnou a tisícinásobnou zkušenost, že z partnera a tím spíše z oponenta se snadno může pro někoho stát protivník, soupeř, sok, nepřítel... A to ať už veřejně nebo soukromě.

Použije-li se výraz *protivník*, ten značí ve všech jazycích, kde se to slovo vyskytuje, člověka jiného mínění či názoru; mělo by to tedy

v zásadě být slovo slušné. Naproti tomu se *soupeřem* už je to složitější: zaznívá v něm slovanské "prati", což značí tlouci do něčeho (např. do prádla u potoka) nebo tlouci do někoho (zápasit s někým až k jeho porážce). Sok nám na první poslech zní cize, téměř jako jakási zkratka. Zapomněli jsme, že se ten výraz odvíjí od praslovanského "sočiti", tj. pronásledovat (původně stíhat zvěř, pak i žalobně svědčit u soudu); potom se může zdát, že soka je zapotřebí zničit tak nebo tak. A jak to asi bude s *nepřítelem*? Jazykově jde o toho, komu upíráme svou přejnost, což se snadno změnilo v totální nepřejnost, až nenávisť. (K tomu nám ráda dopomůže skupinová, národní nebo náboženská nesnášenlivost; ale osobně ji máme už snad přímo v genech.)

Máme téměř každodenně příležitost setkávat se s projevy, jež jsou kryty pojmy, jak jsme je vybrali: v politice, ve sdělovacích prostředcích, ve spolcích, v pracovních, osobních či sou-

sedských vztazích... A co takhle v církvi Boží – mezi věřícími a kněžstvem, tj. tam, kde se tak často mluví o společenství, o bratrství a sesterství? Tam se s podobnými "vztahy" nesetkáváme?

Jak takovým znehodnoceným slovům a s nimi spjatým obtížným, rozkladným jevům čelit? Tady nám určitě v hlavě naskočí slovo "tolerance". Leč o něm – obdobně – platí: I když se dnes mocně vyskytuje a stalo se až jakoby zaklínadlem, obsahově se značně vyprázdnilo. Pro jeho hlasatele bývá povrchní, bezobsažnou výzvou k "porozumění" pro všechny zjevy, ať mají jakýkoli duchovní původ, společenskou cenu a případný důsledek. Současně se požadavek tolerance užívá jako osobní omluvenka za nedodržování čehokoli závazného a slušného.

Myslíme-li na nápravu takto porušených věcí lidských, nezbyvá, než se vrátit až k tomu jedinému, co platí a

Dokončení na str. 3

Bůh je univerzální lidskou potřebou

Člověk je všestranně podmíněnou bytostí, přesto si uvědomuje, že jeho hodnota tu existuje a on směřuje k plnosti bytí. Takový je hledající křesťan v očích bezpodmínečné Boží lásky. Ale co to všechno obnáší, co to vůbec znamená, na to naše slabé a nedokrevné lidské představy zdaleka nestačí. Potíž je v tom, že nevíme, jak se výsostné lásce Nejvyššího otevřít, i když v ni věříme. Jak očistit a oprostít svoji mysl, jak přijímat Boha, který k nám sestupuje. Kristus zaplatil za naše dluhy a zároveň sestoupil do naší bídy, našeho umírání a našich úzkostí. On spoluvytrpěl naše slabosti. Sužovaly ho a sužují. Čekám-li něco od Boha, znamená to, že v mém srdci začal pracovat Duch svatý. Víím, že nemohu spoléhat na sebe a na nic v sobě. Bůh má moc osvobodit mne z toho, v čem se zmltám, co mne svazuje a táhne ke dnu. V modlitbě se odevzdávám Bohu a on mě osvobozuje, dává mi sílu. Modlitba Otčenáš je zakotvena v tradici, je oporou, v ní je vysloveno vše podstatné, lépe by to říci nikdo z nás nedokázal. Otčenáš je cenným duchovním pokladem, jak zdůrazňoval J. M. Lochman.

Walter Lüthi poukázal ve svém výkladu Otčenáše na osvobozující kontrast naší prosby v kontrastu k bezjmenným procesům a mocím: „Bůh má jméno. Bída na této zemi je bezjmenná, zlo mezi lidmi je bezjmenné; temnota miluje bezjmennost. Bezjmenné anonymní dopisy, dopisy bez podpisu, bývají dopisy sprosté. Bůh však není pisatel anonymního dopisu. Bůh stojí se svým jménem u všeho, co dělá, připouští a říká, Bůh se nepotřebuje lekat denního světa. Dábel miluje anonymitu. Bůh však má jméno.“ Vždyť považme, Bůh je přece světlo, a to především.

Modlitba znamená věřit v Hospodinovo neochvějně slitování, spolehnout se na něho v plném, neumenšeném významu. Modlitbou vstupujeme do širokého a otevřeného pole Božího příběhu. Všechnu lidsky podmíněnou slabost žijeme a s ní jdeme do modlitby a modlíme se v silovém poli modlitby Ježíšovy. Síla tu vane a uchvacuje nás, objímá a pozvedá. Modlitba jenom za sebe sama by byla sobectvím. Byla by to kardinální pýcha a dokonalá soběstřednost. Ruku na srdce - náš život dostává smysl přece teprve ve vztahu k bližnímu. Ve vztahu bezelstném, dětsky čistém, tvárném, holubičím, a nikoliv kluzce hadím, světsky proradném a polovičatém.

Přímůva znamená účast na údělu bližního. Stavíme se vedle svých spolublížních - stavíme se před Boha. Projevuje se osvobodivý charakter, toužebná přání a očekávání se zintenzivňují. Modlitba sama je totiž prubířským kamenem naší věrnosti konkrétním bližním. V modlitbě s sebou bereme "Ty" bližního před "Ty" Otcovo. V přímůvě zaznívá pokora, vědomí vlastní nedostačivosti. Jsme svobodni pro Boží cestu, Boží Ty nám stojí blízko. Skrze partnerství, autentické bratrství a sesterství ve vztahu k Ty bližního nacházíme smysl svého života, který se realizuje pouze a jedině ve vztahu ke Stvořiteli a k bližnímu.

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu**2. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH****Posílám vás**

Dodatečný závěr Markova evangelia musel být napsán. Vždyť co by to bylo za radostnou zprávu o vzkříšeném Kristu, kdyby u lidí vyvolávala jen bázeň a ustrašené mlčení? Jenom na základě skutečné jistoty, že Spasitel žije, lze o tom svědčit jiným a je tu předpoklad pro křesťanskou misi. Setkání s Kristem, jak evangelium upozorňuje, může mít u jednotlivých věřících různou podobu, nejčastěji však potkáváme Pána ve společenství jeho církve, zejména při liturgickém stolování. Bez toho se živé křesťanství neobejde. Pán církve neposílá svoje svědky do celého světa jen tak bezmocné a nevyzbrojené - vybavil je duchovní mocí, schopnou přemáhat síly zla. Ta duchovní moc nebyla zrušena, neztratila se. Pokud ji církev dnes postrádá, nese na tom sama vinu tím, že mnohdy spoléhá více na viditelné formy moci, jaké uznává a používá tento svět.

Vstup: Ex 3,13-15

Tužby:

2. Aby vzkříšený Kristus byl naší posilou k životu plnému, radostnému a statečnému, k životu, který je svědectvím...

3. Aby církev hledala a nalézala u svátostného stolu svého živého Pána, abychom ho také všichni upřímně zvali do všech domovů a ke stolům rodinným...

Epištola: 1 J 3,1-7

Evangelium: Mk 16,9-20

K obětování: Sk 3,25-26

Závěrečné čtení: Sk 5,29-39

Modlitba:

Nebeský Otče, také my prosíme, abys nás posílil svým Duchem svatým ke statečnému svědectví o živém vítězném Kristu. Otevři naše ry, ať umíme napořád tebe chválit a o tvém Synu svědčit nejen uprostřed bratří a sester v církvi, nýbrž i před těmi, kdo Pána Ježíše dosud neznají, ano, i tam, kde lidé nemají ochotu naslouchat. Přijali jsme tvou radostnou zvěst, kéž tedy z jejího bohatství dovedeme štedře obdarovávat své bližní!

Vhodné písně: 9, 163, 182, 330

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 17

Z pokojů byla vyhlídka do parkovitého náměstí a na protější reálku. Zde trávil až do konce svého plzeňského pobytu svůj mládeňský věk, obstarává si převážně sám svoji domácnost po celou válku.

Tedy něco o vojně

V den sarajevského atentátu byl Karel návštěvou u svého přítele, tehdy kandidáta notářství dr. Josefa Hausmanna v Lobkovicích na Labi a tam dověděl se na večer onu zvěst cestou k nádraží. Vypravoval jim ji s obvyklým humorem šenkýř, který měl o tom, jak se všechno asi sběhlo, rázem svou vlastní představou. Představa ta se nekryla sice s historickou pravdou, ale byla velmi pozoruhodná, takže Karel nejdnou v dobré chvíli si na ni vzpomněl. Naposled, když po jeho návratu z Ameriky na jaře 1926 navštívili jednou společně Lobkovice. Pro její šenkýřskou svěráznost nemohu onu představu, která asi utkvěla i bratru dr. Hausmannovi, na tomto místě reprodukovat. Jen to musím dodat, že bodrý šenkýř i se svou představou se pak stal, chudák, jako tisíce jiných, obětí toho, co následovalo.

V den nařízené částečné (v Praze však bezmála úplné) mobilizace, na

sv. Annu 1914, právě o svých 34. narozeninách, byl Karel doma ve Škodě dějově.

Protože byl voják (ovšem nesloužil) a jako bývalý kaplan v Ostrově a tamtéž příslušný, byl zařazen do evidence zeměbrany z roku 1902 chebského pluku č. 73, měl kromě všeobecného zájmu i bližší osobní zájem na to, nevztahuje-li se žlutočerná svolávací vyhláška i na něj, a šel si ji tudíž jako jiní přečíst, když ji obecní "mladší" tu neděli 26. července po obědě vylepili na stodůlku souseda pekaře Kučery.

Jak býval druhdy povahy celkem klidné a ležerní, psal mi v pondělí nato, že se zatím zařadil pod odstavce, podle něhož rukovat nemusí. To jsem u Karla předpokládal.

Lístek, který mi přišel 27. července roku 1914, zní: „Jsem na prohlídce rozruchu v Semilech a na informaci stran své osoby; zatím jsem se zařadil pod odstavec 3. Byl jsem už skoro rozjet na Prahu, ale přece se nechci ukvapit. Jen měl bych na Tebe prosbu, měl-li bys trochu volného času informovat se na vinohradském hejtmánství, jsem-li veden jako nepostradatelný: navržen jsem ředitelstvím, tuším, byl. Dojem všeho tu je po kraji zdrcující. Všecko doma zdrženo! S pozdravem K.“

Nad Písmem**POSÍLÁM VÁS**

Když za učedníky přišla Marie z Magdaly a vykládala jim, že Pán byl vzkříšen, že je živ, že se jí ukázal, nevěřili. „Je to ženská a potrhá - vždyť Pán z ní vyhnal sedm démonů,“ mysleli si možná. Neuvěřili ani Kleofášovi a jeho příteli, že se jim ukázal cestou do Emauz a večerel s nimi. Bylo to příliš překvapivé, nepravděpodobné. Silnější než řeči jiných lidí - byť radostné - byly jejich nedávné vlastní zážitky: Ježíšovo zatčení, mučení a kříž.

Ale Kristus je nechce nechat v truchlení a pláči. A tak se zjevuje i jim; káral jejich nevěru a tvrdost srdce, protože nevěřili těm, kdo ho viděli vzkříšeného. Nepřišel ale, aby káral, napomínal. Má s nimi jiný plán; má pro ně úkol, poslán: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“ (v. 15) Nejen židům, ale do celého světa a všem mají učedníci vyřídít evangelium = radostnou zprávu o záchraně a spáse. Je to zajímavé: Kristus neříká jako na začátku svého působení „Čiňte pokání“ ale „Kažte radostnou zvěst“: Kdo uvěří a přijme křest (to je ovšem omytí od hříchu), bude spasen. Kdo však neuvěří, bude odsouzen.

Když Bůh kdysi povolal Mojžíše, aby vyřídil židům, že Hospodin je má rád, že je chce z egyptského otroctví vysvobodit, dal mu poznat a prokazovat se Jeho jménem: „Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám.“ Bůh dále Mojžíšovi poručil: „Řekni Izraelcům toto: Posílá mě k vám Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův. To je na věky mé jméno, jím si mě budou připomínat od pokolení do pokolení.“ (Ex 3,14 b-15) Ale také dal Mojžíšovi moc, aby v tomto Jeho jménu přemáhal egyptské rány, provedl židy

mořem a vyprosil pro ně jídlo a pití. Podobně vzkříšený Kristus učedníkům slíbil: „Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět demony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je.“ To byla znamení, která přesvědčovala líp než lidské, byť sebenadšenější řeči (prvních apoštolů či středověkých kazatelů). Nebylo to jejich vlastní umění a schopnosti; bylo to dílo vzkříšeného Ježíše, přítomného jako Duch Boží dál; bylo to znamení a ovoce víry, která překračovala pozemské předpoklady a zkušenosti.

Máme často pocit, že dnes ta Boží znamení nevidíme; jakoby Duch Kristův mezi námi nebyl. Ale jen se pozorně podíváme: Duch jako vítr kam chce, vane. (J 3,8) Boží pomoc mívá i jinou podobu; jen výsledek je stejný: místo v dnes běžné řeči násilí a sobectví zní taky jazyk a volání o lásku a pomoci druhým, bližním, nejen své rodině či sobě! Ruce Kristem poslaných se dotýkají a ujímají zraněných, zdrogovaných, hladových, nemocných i bezmocných - a zachraňují je. Nebo (když lidé sami přímo nemožou), posílají aspoň peníze, věci a léky těm, kdo byli postiženi záplavami, zemětřesením apod.

Jistěže základní řeči křesťana je znalost jména našeho Spasitele a rozhovor s Ním - modlitba. Ale jsme posláni ke všemu stvoření, mnohdy k těm, jimž odvolávání na Ježíše či na předky nic neříká. Tam mluví viditelná, hmotná znamení Boží lásky, Boží pomoc. Kristus nám ji slibuje: Nejen že se s ostatními domluvíme, ale nemusíme se o sebe bít: „Milování,

Nemusím snad ani vykládat, načí straně od začátku svým smýšlením i jednáním Karel stál: Je to známo - u člověka, který srostl s naším horským lidem tak jako Karel, bylo vůbec nemyslitelné, aby byl jiný, nežli byl.

Hned na začátku války potkala ho finanční nehoda: dal se o prázdninách doma do stavby dřevěné kůlničky a potřeboval peníze. Stavbu zadal všemělci, který se sice žádnému řemeslu jakživ nikde neučil, ale který často provozoval snad již všechna řemesla, co jich v obyčejném životě je; jedno s větším, druhé s menším úspěchem. Původně chalupníčil.

Tomuto podnikateli v důvěře v bohorovný klid, který rozšafně sáral z jeho nehasnoucí dýmky, zadal tedy Karel onu prkennou klíčku a žádal mne dopisem, abych mu vyzvedl na ni část jeho úspor v Hradeckém ústavě v Praze; semilská filiálka že má zavřeno.

Bohužel měl zavřeno i hlavní ústav v Praze na Josefském náměstí, jak jsem se na místě přesvědčil. A trvalo, jak známo, léta, nežli vkladatelé obdrželi část svých úspor. Karel i takovuhle věc nesl klidně, ač se ho dotýkala dost citelně.

JUDr. Josef Farský
(pokračování přístě)

Mk 1,9-20

nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, že až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.“ Každý, kdo má tuto naději v něho, usiluje být čistý, tak jako on je čistý.

Radek Hobza

**Pane ,
přicházíme domů
často nervózní,
tělesně či duševně
unaveni tím,
co jsme v běhu dne zažili.
Jsme schopní
nanejvýš mlčet,
pustit si televizi
a mluvit o drbech z bulvárů
nebo o sportu,
naříkat na dopravu, násilí,
korupci a podobně.
Ale tam, kde přicházíš
k našemu stolu ty,
vzkříšený a živý,
tam zní jiná nota;
tam slyšíme:
Nebojte se,
já jsem přemohl svět.
Nechte nářků, únavy –
a jděte do celého světa
a kažte všemu stvoření
radostnou zvěst:
Tak Bůh miloval svět,
že dal svého jediného
čistého syna,
aby žádný, kdo v něho věří,
nezahynul,
ale měl život věčný.
A my se zklidňujeme,
zvedáme – a jdeme dál.
S nadějí a s tebou, Pane.
Děkujeme ti.
Amen.**

VELIKONOČNÍ SVÁTKY V NAŠÍ CÍRKVI

Květná neděle ve Vlašimi

Na Květnou neděli nastala ve vlašimském Husově sboru velká událost. Svátost biřmování přijali: Jan Urban – ředitel místní hvězdárny, Sandra Zalabová – absolventka HTF, a malá Josefka Hrabáková. Náboženskou obec navštívili bratr biskup Karel Bican, dále předseda vlády Jiří Paroubek, člen naší církve, a vlašimský starosta Luděk Jeništa.

Z kázání bratra biskupa vyjímáme:

„Milé sestry a milí bratři, Květnou neděli budeme vstupovat do velikonočního období, abychom poděkovali za veliké zaslíbení a jistotu vzkříšení, za velikou jistotu pro jednoho každého z nás. Když jsem se připravoval na toto setkání, vybavila se mi událost, kterou jsem zažil v Praze. Bylo to při rozdávání cen dětem za vyjádření myšlenky zápasu proti diskriminaci. Byl jsem překvapen velikým množstvím obrázků, bylo jich přes tři sta. Děti se jimi snažily vyjádřit jinak velice složité téma, jakýsi bolestný akcent diskriminace v jejím mnohočetném projevu, tedy nejen v kontextu rasovém.

Byl jsem svědkem setkání lidí, kteří přišli z různého kulturního, sociálního i spirituálního společenství. Všichni se vyjadřovali k aktuálním prožitkům svého každodenního života v České republice. Setkal jsem se se zástupci židovství, křesťanství, islámu, s lidmi z Vietnamu, s Romy, Ázerbajdžánci. Překvapilo mě jednak, že tyto naší spolubližní komunikují velice dobře česky, souběžně jsem však pocítil závan studu, když jsem slyšel, že v našem, jinak tak civilizovaném prostředí stále ještě má své místo xenofobie, tedy že sami sebe selektujeme a dělíme na různé skupiny. Výsledkem tohoto zhoubného dělení je pak skutečnost, že některé bližní spontánně přijímáme, jiné jakž takž tolerujeme, další podle své úvahy odmítáme. Někoho jsme schopni pozvat domů na večeri, s jiným jsme schopni jít alespoň do hospody, jinému se ovšem oblokem vyhneme. Někteří jsou tzv. domácí a mají všechna stávková práva, jiní jsou běženci a žádná práva nemají.

Díky naprosté nenáboženskosti českého národa není dnes již důvodem nepřátelství náboženská víra. Podívejme se však na Balkán, podívejme se na Kavkaz, podívejme se na další místa na mapě světa a poznáme, že i náboženská víra velice bolestně rozděluje moderní lidskou společnost.

...toto dělení na domácí a cizí patří minulosti, konstatuje pisatel své epistol y apoštol Pavel před téměř dvěma tisíci lety. Již tehdy tento svědek Páně považoval selektivní dělení lidí podle barvy pleti, sociálního postavení či náboženského vyznání za relikty minulosti. Je tedy s podivem, že naše generace je tímto problémem stále zatěžována. Apoštol Pavel nám sděluje: existuje pouze jeden jediný lidský druh, pouze jediná skupina lidí – hříšníci, ano, to jsme my, bez ohledu na to, v jaké zemi žijeme... Jsme skupina hříšníků, které si však Bůh nesmírným způsobem zamiloval. A právě Kristus zbořil zeď, která dělila lidstvo na různorodé skupiny. Z těch, co stáli na opačných pólech lidství, vytváří jednoho nového člověka. Svým zroze-

ním, svým působením, svým učením, svým utrpením, svou smrtí, svým vzkříšením a oslavením sjednocuje Boží lid. Spojuje tento podivný svět do jednoho společenství Božích dětí. Cizinci a příchozí ve Starém zákoně byli oddělení od Boží smlouvy, nepatřili do Božského lidu, nebyli zavázáni poslušností Božského zákona, neměli účast na smlouvě naděje a lásky. Dům Boží nebyl jejich domem, neměli přístup k Bohu. Platilo pouze jediné – museli respektovat den Hospodinův, den odpočinku. Už to ale bylo zaslíbení perspektivní budoucnosti, jak zdůrazňuje starozákonní Izajáš. Také oni budou totiž jednou patřit do stejného domu, do domu Božského. A toto jednoznačné zaslíbení se právě v Kristu stalo skutkem.

Cizinci a příchozí jsou spoluobčané svatí a spoluobčané Boží. Můžeme se ptát, kdo to je, spoluobčan svatý? Kdo to je, domácí Boží? My, kteří se legitimně hlásíme k domácím Božím, máme svůj domov u Boha. Tento domov nenavštěvujeme pouze jednou týdně v neděli nebo jednou za rok. Náš stabilní duchovní domov je tam, kde je Bůh. Tato jistota zakotvení platí po celý náš život. Všichni v Kristu a smíření s Kristem jsme v tomto Božím duchu našli pravou životní orientaci a směřujeme, byť různými cestami, k jednomu jedinému cíli. Jedni vyšli z Izraele, druzí z Neizraele, ale obojí patří do Božského domu. Kristus jediný je pak branou do města, on jediný je mostem přes hradní příkop, on jediný je onou vstřícně otevřenou náručí Boží milosti. Není to pouze iluze, je to pro nás podnětná a útěšná realita. Obrazem takového skutečného domova je církev Božích dětí. Ona je tím jedinečným Božím domem na zemi, zázemím, o němž píše např. apoštol Petr, když vyznává: „I vy, jako kameny živé, vzdělávejte se v dům duchovní.“ Každý z nás má proto být „živým kamenem stavby Božského domu. Každý z nás je funkčním kamenem Boží stavby, ať už patříme do Jeruzaléma, Vlašimi nebo do Prahy... Kristus je vrcholem této stavby, vazebním kamenem, bez něhož by se tato stavba rozpadla. Pouze tam, kde je Kristus hlavou své církve, tedy její jedině možnou autoritou, se tato církev stává domem živého Boha a roste ve skutečný chrám, který je znamením svornosti veškerého Božského stvoření a nezastupitelným duchovním zázemím, v němž smíme pocíťovat bezpečí, jistotu a vzájemnou jednotu.“

Bratr biskup rovněž připomněl, co pro nás znamená svátost biřmování: „Je to skutečná svátost, ve které Duch svatý oživuje a upevňuje víru pokřtěného, který byl řádně vzdělán v evangelii. Vede ho k uvědomělému vyznání víry a slibu věrnosti evangeliu a obdařuje ho radostí a nadšením Kristova vyznavače. Ve svátosti biřmování naplňuje církev ustanovení, kterého se jí dostalo od Boha prostřednictvím Pána Ježíše Krista, který říká: „Váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo o něj prosí...“ Bratr biskup dále poděkoval za dar křtu a za ty, kteří předstupují s prosbou o dary Ducha svatého. Jiří Paroubek na závěr setkání potěšil účastníky bohoslužeb proslovem, v němž mj. uvedl: „Velká přírodní katastrofa zasáhla naši vlast, zasáhla do

mnoha domovů, zasáhla do mnoha osudů. Tisíce našich spoluobčanů přechodně ztratily své domovy, které jsou často stále ještě pod vodou. Mnoho našich spoluobčanů utrpělo veliké materiální škody. Udělám, jako předseda vlády, všechno pro to, aby stát pomohl. Viděl jsem stovky obětavých záchranářů, hasičů, policistů, vojáků a dobrovolných pracovníků a obecních a krajských samospráv pracovat pro druhé. Viděl jsem velkou lidskou solidaritu. Chci všem těmto lidem na tomto duchovním shromáždění poděkovat.“

Bratra biskupa jsem se zeptal na jeho názor na styky představitelů církve s politiky a vztah bratra premiéra k naší církvi.

„Jako biskup jsem zažil několik premiérů, ale bratr premiér Jiří, kdykoliv se na něj obrácíme s čímkoliv, velice této církvi pomáhá, protože se cítí jejím aktivním členem. I za to bych mu chtěl jménem vedení pražské diecéze a celé církve poděkovat.

Jsem přesvědčen, že politici jsou také jenom lidé a že i oni potřebují pro své působení a poslání určitý duchovní rozměr. Mají-li poctivý vztah k církvi, jsou to naši bratři a sestry a my máme misijní a pastorační povinnost. Scházím se s nimi napříč politickým spektrem, bez ohledu na to, do jaké strany náležejí, především jako kněz s bratry a sestrami, kteří možná více než kdo jiný potřebují kontakt s duchovním prostředím a církvi. Mohu doznat, že kdykoliv se právě třeba bratr premiér zúčastní našich bohoslužeb, nejde mu o jakési úsměvné zviditelnění vlastní osoby, nejde mu o posílení své politické prestiže, nýbrž prožívá liturgii jako pokorný služebník svého Pána.“

Jan Pacovský

Bílá sobota v Táboře

Velikonoce v Táboře byly ve znamení opravdové radosti nejen ze zvěsti o vzkříšení, ale i z nenadálé návštěvy. Na Bílou sobotu se podvečerní pobožnosti, kterou vedla naše sestra farářka Eva Červená, zúčastnil premiér ing. Jiří Paroubek. Pochválil náš krásný Sbor Božích bojovníků, který jsme za podpory bratří a sester naší náboženské obce i města Tábora v uplynulých letech opravili. Pan premiér promluvil k cele zaplněnému sboru shromážděných věřících. Přišli, aby spolu s ním projevíli vděčnost vůči Bohu zpěvem, modlitbami i slyšením Božího slova. Se všemi přítomnými se bratr Jiří podáním ruky rozloučil. Spolu s místostarostou našeho města ing. Janem Baborem si s radou starších připil na zdraví, na zdar naší vlasti, církve a budoucnosti, v níž, jak řekl, se bez Božího požehnání, daru víry a vlastní odpovědnosti neobejdeme. Zapsal se nám do kroniky a vyjádřil radost ze srdečného a duchovně vyzrálého obecnství. Líbilo se mu i violoncellové sólo manželů Matoškových za doprovodu varhan. V závěru naší rozmluvy pan premiér konstatoval, že víra a Boží normy pomáhaly lidem žít v minulosti a neobejdeme se bez jejich do-sahu i v naší přítomnosti. Shodli jsme se na tom, že je stále z čeho čerpat a že vděk vůči Kristu i úcta za příklad našich předků jsou na místě.

Rada starších

Vedeš mne

Jindřiška Kubáčová

Vedeš mne kam nechci
vzpouzím se vsí silou
abych nakonec šla
po Tvých cestách
Buď vůle Tvá
i tady na zemi
i když nechápu
proč mám jít oklikou
když znám všelijaké zkratky
Všichni mne předběhli
to dá rozum
oni se nemusí ohlížet
zpytovat svědomí
a čekat
trpělivě čekat
až přijdou na řadu
Se svojí poctivostí
jsem všem jen pro smích
jak je to možné v dnešní době
být tak nemožná...
Vím to
vedeš mne kam nechci
abych nakonec
došla k blaženému cíli.

VODA V MĚSTĚ SÁZAVA

I vodu stvořil Bůh. Nedostatek vody přináší nedostatek úrody, žízeň, nouzi. Pak, když přijde voda, je vnímána jako požehnání. Kde je voda, tam je život. V Písmu je mnoho příběhů spojených s vodou. Vzpomeňme potopu. Událost, která nastala pro porušení Božích zákonů a postihla všechny bytosti. Přijde-li katastrofa, lidé vzpomenu na Pána Boha. Vzpomenou, že jsou v moci Boží a že mohou hledat pomoc u Hospodina. Neštěstí umožňuje i transformaci lidských povah, soucítění, vztahu člověka k člověku, vztahu člověka k Bohu.

Voda očišťuje. Vodou jsme byli pokřtěni.

Město Sázava nad Sázavou, okres Benešov, je zasaženo záplavami, které její obyvatele nepamatují. Tolik vody v Sázavě nebylo ani v roce 2002. Mnohé domy jsou zaplaveny. Lidé byli evakuováni. Hladina řeky kulminovala ve čtvrtek 30. března v 16 hodin. Dosáhla výše 4,55 m. V neděli večer je stav hladiny klesající.

Chcete-li pomoci lidem v Sázavě, kteří náhle zchudli zásahem potopy, přispějte svou finanční pomocí na číslo účtu náboženské obce v Sázavě:

0440700369/0800 s variabilním symbolem 28506.

Olga Rajnošková

OD PARTNERSTVÍ K NEPŘÁTELSTVÍ

Dokončení ze str. 1
spolehlivě působí: Náprava věcí lidských se děje pouze ve spojitosti se snahou o hlubší poznání lidství, s úsilím o hlubší lidskost. Leccos "rozumného a užitečného" k tomu se

můžeme dočíst v evangeliích a v apoštolských dopisech. Především lidu Božím by to nemělo být nedostupné, vzdálené.

Milan Salajka

Velikonoce v Liberci

Rádi bychom se se čtenáři podělili o zážitky posledních dní pašijového týdne.

Na Zelený čtvrtek jsme prožili Boží milost při pesachové večeři a připomněli si, co Boží lid asi zakoušel při odchodu z egyptského zajetí. Velký pátek a smutek z Ježíšova ukřižování jsme prožili jak při čtení z Písma, tak ve zpívaných pašijích od pana Kašpara v provedení našeho pěveckého sboru pod vedením bratra Mgr. Petra Trunce. Vigilie na Bílou sobotu jsme zahájili modlitbou u ohně na zahradě a pokračovali jsme při svíčkách v modlitbě bohoslužbou s večeří Páně. Čtení z Písma obohatil sbor mladých zpěváků Zefiro, který nacvičil v něm-

čině Bachovo Motteto "Jezu, mein, Freude". Zážitek byl umocněn radostí ze křtu bratra Jaroslava Pršaly. Nedělní vzkříšení Ježíše Krista jsme oslavili slavnostní bohoslužbou a byli svědky dalšího křtu - tentokrát malé Míši Rydvanové. Píseň "Živý je Pán", která při svátosti křtu zazněla, rozezpívala většinu přítomných.

Za všechny dary, které jsme směli přijmout, bychom rádi poděkovali Pánu Bohu, ale i všem sestram a bratřím, kteří pro nás tyto nevdědní zážitky připravili, především bratru faráři Davidovi Tomčíkovi a jeho manželce Martince a manželům Petrovi a Maruše Truncovým.

**Za radu starších
Květa Nováková**

ZPRÁVY

Teologická konference

Ve dnech 23. a 24. června se v Praze uskuteční teologická konference s představením kandidátů na úřad patriarchy - generální biskupky CČSH. Referáty na téma "Kam směřuje naše církev" přednesou bratři prof. Z. Kučera (Kam teologicky směřuje CČSH) a dr. J. Hradil (Kam směřuje církev organizačně a právně). Pokud máte zájem o zajištění noclehu, napište na adresu úřadu ústřední rady (Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6) nebo e-mailem: sekretariat.reditele@ccsh.cz.

(red)

Slavnostní bohoslužby

Slavnostní bohoslužby spojené s pietním aktem k uctění památky obětí pražského květnového povstání r. 1945 a 2. světové války se vzpomínkou na odvážné členy Husova sboru, kteří umožnili vysílání Čsl. rozhlasu v květnových dnech 1945, se konají v neděli 7. května v Husově sboru v Praze na Vinohradech (Dykova 1, Praha 10 – Vinohrady) od 9 h. Kázat bude pražský biskup Mgr. Karel Bican. Pietního aktu od 10.30 h u pamětní desky před sborem se zúčastní pri-

mátor hl. m. Prahy MUDr. Pavel Bém, generální ředitel Českého rozhlasu ing. Václav Kasík, starosta MČ Prahy 10 ing. Milan Richter a starosta MČ Prahy 2 Mgr. Michal Basch.

Položení květin doprovodí Pražský žestový soubor.

(ht)

"Kořeny víry" v Kladně

Náboženská obec v Kladně společně se sborem Apoštolské církve a nevýdělečnou charitativní mezidenominální organizací Operace Ester pořádá ve dnech 9.-11. června 2006 celorepublikovou konferenci o vztahu Izraele a Církve "Kořeny víry". Konference se bude konat v Kulturním domě Kladno na Sítnském náměstí s kapacitou 500 míst. Hlavním řečníkem konference bude bratr Fredi Winkler, který se narodil ve Švýcarsku. Jako mladík odezdal svůj život do rukou Spasitele a rozhodl se pracovat v misi "Volání uprostřed noci". V roce 1973 se oženil a se svou manželkou se společně vydal pracovat do misijního centra Beth Shalom v izraelské Haifě. Do Izraele se dostal v den, kdy začínala jomkipurská válka. Od té doby Fredi Winkler v Izraeli nejen žije, ale celou zemi důkladně poznal a projednal s výpravami zahraničních turistů. Nakonec se

sám stal nejvyhledávanějším průvodcem po Svaté zemi. Dnes se těší pověsti, že co on nezná o Izraeli, nestojí za věděním. Je též vynikajícím znalcem Božího slova, zejména prorocství, která se týkají Izraele a poslední doby. Je autorem mnoha knih a pravidelným příspěvkem měsíčníku NAI (Nachrichten aus Israel). S manželkou Beatou mají devět dětí a mnoho vnoučat.

Stručný program

Konference bude zahájena v pátek 9. června v 18 h prvním seminářem na téma "Církev a Izrael v minulosti". Na něj naváže ekumenická ka-jičná bohoslužba, jejímž cílem je účinné pokání z lhostejného a negativního vztahu Církve k Židům a k Izraeli. Na bohoslužbu jsou zváni představitelé všech církví v České republice. Sobotní program začíná v 9.30 h druhým seminářem na téma "Církev a Izrael dnes", odpoledne bude třetí seminář na téma "Církev a Izrael v budoucnosti". Součástí konference je i bohatý kulturní program, nad nímž převzal záštitu kladenský primátor ing. Dan Jiránek. V jeho rámci bude v našem sboru – bývalé synagoze - od 18.30 h Večer synagogální hudby. V neděli od 9 h se bude konat společná bohoslužba s mesiánskými prvky. Odpoledne bude opět v prostorách našeho sboru koncert skupiny Mišpa-cha. Během sobotních seminářů je zajištěna dětská besídka.

Konferenční poplatek na pátek a sobotu je 250 Kč/osobu, na sobotu 200 Kč/osobu. Slevy pro manželské páry a studenty a další podrobnosti včetně přihlášky na <http://ccshkladno.unas.cz/aktuality.html> nebo na <http://cirkvekladno.cz/> v sekci Ke stažení, v kategorii Kořeny víry. Neváhejte, přihlášky s potvrzením o zaplacení konferenčního poplatku musí být odeslány do 12. května.

(pp)

VERITAS nabízí

Historická společnost VERITAS dává na vědomí všem zájemcům, že na duben a květen připravila k distribuci první vydání **Edice tolerančních přihlášek z let 1781-1782**. Jde o svazek: **země Čechy, kraj 4 Mladá Boleslav**. Svazek je rozšiřován elektronicky – volně ke stažení na adrese <http://veritas.evangnet.cz>. Elektronickou verzi zasláme též na CD-ROM. Zájemci o tištěnou verzi si ji mohou pomoci jednoduchého formuláře rovněž objednat. Formulář je k dispozici na výše uvedené internetové adrese, nebo si o něj napište na tuto adresu: Miroslav Soukup (jednatel), Sídlíště 1436/17, 289 22 Lysá nad Labem; případně email: veritas@evangnet.cz.

Edice tolerančních přihlášek přináší systematicky utříděné prameny o průběhu prvního roku po vydání tolerančního patentu, včetně jmenovaných přihlášek k evangelické víře. Využijí ji například rodopisci nebo historikové zaměřující se na tuto nedílnou část dějin naší země. Neměla by chybět v žádné historicky zaměřené vědecké knihovně.

Jana Krajčírřiková

Výbor VERITAS

KALENDARIUM – KVĚTEN

1. 5. 1711 - V Satu Mare (dnes Rumunsko) uzavřena mírová dohoda o ukončení protihabsburského povstání Františka II. Rákócziho, které zpusťořilo zejména Slovensko.

1. 5. 1756 - Zásluhou hraběte V. A. Kounice (působil v letech 1749-1753 jako vyslanec u francouzského dvora) byla podepsána ve Versailles rakousko-francouzská smlouva o vzájemné vojenské pomoci. Kounicovi (od roku 1753 státnímu kancléři) se tak podařilo vytvořit širokou protipruskou koalici, zahrnující vedle Francie i Rusko, Švédsko, Sasko a některé německé státečky, a diplomaticky izolovat Prusko na evropské pevnině. Francii byla slíbena Belgie za pomoc Marii Terezii při možném pruském nebo tureckém útoku. K novému a překvapivému rakousko-francouzskému spojení přispěl sílicí anglo-francouzský konflikt o zámořské kolonie v Severní Americe a Indii.

1. 5. 1841 - V Praze-Karlíně byl spuštěn na Vltavu první český kolesový parník Bohemia, postavený podnikatelem V. Lannou za pomoci anglických lodních stavitelů J. Andrewse a J. J. Rustona; první plavbu podnikl parník 23. května 1841 z Karlína do Obříství u Neratovic a odtud dále do Drážďan. Parník měl sloužit osobní dopravě mezi Prahou (Obříství) a Drážďany, jezdil však jen do Děčína.

1. 5. 1891 - Zemřel v Praze **Antonín Chittussi** (* 1. 12. 1847 v Ronově nad Doubravkou) - malíř se zajímavým osudem. Z pražské školy byl dokonce (spolu s M. Alšem) roku 1876 vyloučen, což mu ovšem získalo četné přátele mezi kolegy umělci i předními vlastenci. Odchod do Paříže mu přinesl nečekané úspěchy - vystavoval v proslulém pařížském Salónu nejen krajiny francouzské, ale i obrazy z Čech. Po návratu domů však nebyl uznán za prvořadého umělce - snad proto, že odešel právě v okamžiku, kdy jeho generační druhové přistoupili k soutěži pro Národní divadlo. Doma tedy zůstal spíše cizincem, přesto v jeho vrcholných dílech je cítit dědictví české tradice, zejména díla Kosárkova. To však chápou až jeho následovníci, mladá Slavíčková generace krajinářů, pro kterou se staly Chittussiho krajiny v přirozeném denním světle bez romantického aranžování ukazatelem nové cesty.

1. 5. 1951 - Rozhlasová stanice Rádio Svobodná Evropa zahájila vysílání pro Československo. Prvním ředitelem byl významný publicista Ferdinand Peroutka.

3. 5. 1931 - Narodila se v Praze **Jiřina Bohdalová** - herečka.

4. 5. 1706 - Pro práci krajských hejtmanů byla vydána instrukce, v níž se jim ukládalo, aby pečovali o zachování katolického náboženství a o panovnické regály a práva, aby dohlíželi na zachování zákonů, starali se o bezpečnost a záležitosti soudní.

4. 5. 1886 - Narodil se v Přelouči **Jiří Diviš** (+ 2. 7. 1959 v Praze) - chirurg, světově významný zakladatel české školy hrudní chirurgie, který založil chirurgické oddělení nemocnice v Praze-Motole a byl profesorem a přednostou II. chirurgické kliniky Univerzity Karlovy v Praze. Zabýval se chirurgií plic, srdce a perikardu, neurochirurgií a chirurgií obecnou a válečnou. Roku 1926 publikoval německy a česky Příspěvek k operační léčbě nádorů plicních, v němž popsal resekci plic, kterou provedl pro metastázu nádoru (konkrétně pro vřetenobuněčný sarkom). Práci byla přiznána světová priorita v odborné literatuře francouzské, italské a americké. Z publikací zakladatele české hrudní chirurgie, jež vytvořila předpoklad pro rozvoj české kardiochirurgie po 2. světové válce, je v odborné veřejnosti nejvíce ceněna klasická monografie *Chirurgické nádory mezihrudní* (1954).

5. 5. 1891 - Narodil se v Praze **Radim Kettner** (+ 9. 4. 1967 tamtéž) - geolog, který byl skutečným zakladatelem moderní české geologické školy. V roce 1923 založil Československou společnost pro mineralogii a geologii, zasloužil se o zavedení přednášek paleontologie na pražské univerzitě, které vedli profesor Jaroslav Perner a poté J. Augusta. Nejobsáhlejší československá učebnice, kterou napsal, *Všeobecná geologie* (I.-IV.), vyšla v letech 1941-57. Jeho jménem byla pojmenována vyhynulá rostlina Kettneria a vzácný nerost kettnerit.

5. 5. 1901 - Narodil se v Praze **Václav Řezáč** (+ 22. 6. 1956 tamtéž) - spisovatel, který byl ve 30. a 40. letech spolu s J. Havlíčkem a E. Hostovským nejvýraznějším představitelem českého psychologického románu, přičemž se odlišoval tím, že výrazněji akcentoval prvky sociální a třídní. Po uchopení moci komunisty byla jeho nová tvorba vnímána jako reprezentativní vzor angažované socialistické literatury.

5. 5. 1916 - Zemřel v Praze **Stanislav Sucharda** (* 12. 11. 1866 v Nové Pace) - sochař, který v roce 1898 získal první cenu v soutěži na pomník F. Palackého (pomník na Palackého náměstí v Praze byl pak odhalen v r. 1912). Kámen ústřední sochy Palackého a bronz doprovodných skupin představuje alegorii: Famy (uprostřed), Bílé hory, Útlaku a vzdoru (po stranách). Byl členem a pak i předsedou Svazu výtvarných umělců Mánes, založeného v roce 1897, a členem redakce Volných směrů. Zatímco ani ve spolupráci s J. Kotěrou neuspěl v návrhu na Husův pomník, jeho dalším významným dílem vrcholného období je hieraticky koncipované průčelí královéhradeckého muzea či podíl na výzdobě Hlavního nádraží v Praze.

6. 5. 1911 - Zemřel v Praze **Jindřich Mořna** (* 1. 8. 1837 tamtéž) - herec, který působil v Národním divadle a mj. byl i prvním principálem ve Smetanově Prodané nevěstě.

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

PŘEMOCI STRACH

Když byl Pán Ježíš ukřižován, učedníci dostali strach a ukřivovali se za zamčenými dveřmi. Nevěřili ani zprávám o jeho vzkříšení. Teprve když se ukázal přímo jim, uvěřili. Řekl jim, aby o všem, co viděli, řekli i ostatním. Navíc je vybavil řadou schopností. Poznáte, které dary dostali a které ne? Pokud ze zámku vyberete ty pravé, získáte tajenku. Kontrolu hledejte na úplném konci Markova evangelia.

(Řešení z minulého čísla: Můj Pán, můj Bůh)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Vedoucí redaktor: ing. Pavel Pánek, redakce: Dr. Helena Bastlová, Mgr. Jana Krajčírřiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123, mail: cesky.zapas@ccsh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz